Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Grundtvig, Svend Hersleb

Titel: BREV TIL: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin FRA: Grundtvig, Svend Hersleb (1849-03-12)

Citation: Grundtvig, Svend Hersleb: ”BREV TIL: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin FRA: Grundtvig, Svend Hersleb (1849-03-12)”, i *N. F. S. Grundtvig og hans nærmeste Slægt under Treaarskrigen - En brevveksling*, G. E. C. Gads Forlag, s. 221. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-001991765-000-shoot-L0019917650000143.pdf (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvig og hans nærmeste Slægt under Treaarskrigen - En brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

Læs Public Domain-erklæringen

Grundtvig, Svend Hersleb, *N. F. S. Grundtvig og hans nærmeste Slægt under Treaarskrigen - En brevveksling,*

**Fra Svend Grundtvig til faderen.*
Sønderborg, d. 12te Marts 1849.

Kjære Fader!

Med Skamfuldhed opdager jeg, at det netop idag, da jeg første Gang efter mit Juleophold i Kjøbenhavn skriver Dig til, er Tomaanedsdagen efter at jeg sidst forlod Dig og min øvrige kjære og kjærlige Slægt. Jeg haaber imidlertid, at Du ikke af denne min lange Taushed s. 222uddrager Slutninger som den, at jeg skulde være mere ufølsom for, hvad jeg ejer og altid har ejet i Dig, min bestandig kjærlige og omhyggelige Fader, end for, hvad jeg har i mine øvrige Nærmeste. Jeg haaber, at Du vil troe og forstaae mig, naar jeg udleder denne min Taushed af de højere Fordringer, jeg stiller til mig selv, naar jeg skal stile et Brev til Dig, i Sammenligning med, hvad jeg vover at byde Andre. Denne min Indledning maa ikke forstaaes, som om jeg just nu troede at kunne give noget Usædvanligt, noget Betydningsfuldt til Bedste; ingenlunde, — men deels føler jeg, at en længere Taushed vilde kunne give Anledning til en sørgelig Misforstaaelse, og deels føler jeg Trang til at henvende Ordet til Dig og derefter maaskee modtage et Ord fra Dig, forinden vi »med Gud og Æren drage i Strid«.

14*

Ogsaa her læser man da Aviser, baade danske og tyske, uden endnu ret at kunne titte ind bag Fremtidens Forhæng; men saa meget synes dog nu klart, at Luften endnu trænger til en Torden, før den kan renses; at vi ikke faae nogen god Fred, før vi have ført »en god Krig«. Dertil beredes ogsaa alt fra vor Side; den nye Krigsminister [1)] har i Hæren vundet megen Tiltro ved den Orden og Sikkerhed, den Iver og Alvor, hvormed han i enhver Retning »gjør klart Dæk«, som Sømændene sige. Ved at gjøre Trainkudske, (d. e. uvaabenføre) til Officersoppassere, Sygevogtere m. m. har han forøget Hæren med 2000 vaabenføre og vaabenøvede Krigsmænd; han har desuden væsentlig forbedret alt, hvad der kaldes »Armeens Materiel«, og som er af saa stor Betydning for en Krigshærs ordenlige Bestaaen. Jeg troer saaledes, at han vel udfylder sin Plads, ved at tilvejebringe alle de legemlige Betingelser for en kraftig og udholdende Kamp. Aanden, der skal besjæle Krigerne, den kan ingen Minister skabe; den maa komme fra det Høje: i Bevidstheden om den retfærdige Sag, og fra det Dybe : i Følelsen af Fædrelandets Fare og Forhaanelse og af dets Kald til at afvende disse. —

For faa Dage siden fik vi da vore hjemforlovede Slesvigere til Bataillonen; de ere mødte med ganske faa Undtagelser; men det maa desværre tilstaaes, at deres Orlov ikke har haft nogen god Virkning. De ere blevne foresnakkede, lokkede og truede af vore meenederske Fjender; og om de end ikke have villet eller have turdet udeblive, saa spores der dog en slet Aand imellem dem; de snakke meget almindelig om, at de nok ville tjene Kongen, men ikke ville med i Krigen mod deres »Brødre og Landsmænd«, de ville derimod lægges etsteds i Besætning udenfor Krigsskuepladsen. Som en af s. 223Grundene hertil foregive de, at Slesvigholstenerne have truet med at hænge enhver af dem, som de faae i deres Vold og desuden at inddrage alle deres Ejendomme og jage deres Koner og Børn ud i Verden. Tildeels kunne de vel mene det alvorligt med denne Frygt, men for en stor Deel er det dog vistnok Lysten til at hytte deres Skind der taler ud af dem.

Da 10de Bat. nu er overtallig, saa havde den faaet Ordre til at afgive af sit ældste Mandskab til 12te og 2den Bat. samt til 2det Jæger- corps. Kun nødig vilde de til 12te, men det var dog til deres Egne, saa der blev ikke videre Vrøvl af; men da der senere (igaar) blev udtaget 63 Mand til 2den Bat. brød det ud til aabenbart Mytteri : baade de udtagne og deres Kamerader (ɔ: de ældre tjente, som vare komne fra Permissionen) raabte og skreg, at de gik ikke til Sjællænderne (hvoraf 2den Bat. bestaaer) »saa kan de lige saa gjærne skyde os gelik« eller saa gaaer vi hellere tilbage, hvor vi kom fra« lød imellem alle deres Forlangender om 1) at de alle maatte blive sammen, 2) at de maatte istedenfor at gaae imod Fjenden komme til Garnisonstjeneste og 3) at der maatte sørges for at deres i Hjemmet Efterladte og Efterladenskaber ingen Nød lede eller ingen Skade kom til. — Oberstl. Ræder er ikke Mand for slige Tilfælde, og istedenfor at tale fast til dem, snakkede han løst for dem, og viste endog den Svaghed, at undtage et Par af de meest højrøstede Skraalere fra at afgaae fra Bataillonen. Compagnicheferne viste mere Tact og Bestemthed, og Folkene ere nu afgivne til 2den Bataillon. Da imidlertid Officeerscorpset eenstemmig fandt, at det var urigtigt og uklogt at sætte vore Slesvigere sammen med Sjællænderne, med hvem de alt i Kjøbenhavn laae i Strid, og meente at de bedst vilde kunne holdes i Tømme af deres vante Befalingsmænd, saa er det indstillet til Generalen, efterat Ordren var sat igjennem, at han af Krigsministeren vil erhverve Tilladelse til at vi atter faae Folkene tilbage og give de i Bataillonen tjenstgjørende Fynboer isteden, og dette vil sandsynligviis ogsaa skee. — Jeg haaber da, at det vil lykkes os at faae de slesvigholstenske Griller drevet ud af vore Slesvigeres Hjærne, hvor de dog igrunden Intet have at bestille. —

Jeg har i tidligere Breve til Moder omtalt, at jeg boer her sammen med Brigadelæge van Deurs, der er mig til stor Opbyggelse ved sine store Aandsgaver og udbredte Kundskaber. Ham skylder jeg da ogsaa nogle nye eller rettere gamle Ordsprog, som jeg vil meddele Dig, da jeg næppe troer de findes i Din Samling. De ere alle jydske.

1) »Skide, min Engel !«, sagde Bente Bødkers, og saa drak hun Snuus.

2) »Der har vi Ægget,« sagde Matrosen, saa sked han i Næven.

3) Man kan ikke være i Hald og høre Præken og hjemme og koge Kaal.

4) Han kjender sine Luus paa Gangen.

5) Han seer til Flæsket, naar han mener spiser Kaalen.

(Ɔ: den Skeeløjede).

Nu vil jeg for denne Gang byde Dig Farvel og bede Dig bringe Moder min kjærlige Hilsen. Om et Par Dage skal jeg skrive hende til. Iaften vilde jeg endnu see at faae skrevet et Par Linier til Meta.

Din inderlig hengivne Søn:
Svend.

Oberstl. Blom bad mig igaar naar jeg skrev at hilse Dig og Moder og de Andre hjemme paa det venligste.